

1

ПЛАСТИК — ЦЕ ФАНТАСТИЧНО!

— А в третій частині ми можемо поговорити про личинок, які їдять ПВХ... Юнь, будь ласка, облиш уже свій телефон.

Я зітхаю і на секунду підводжу погляд на Каріма.

Ми влаштувалися в моїй вітальні, щоб підготувати реферат про забруднення пластиком. Квартира моїх батьків — у самому центрі XIII округу Парижа, в Олімпійському кварталі, на тридцятomu поверсі вежі Токіо.

Скажу чесно: я не дуже вмотивована. Мені нудно на уроках біології. А ще — я думаю, що ці реферати — хитрий хід викладачів, які не хочуть

працювати. Вони ставлять оцінки, не перевіряючи завдання. А ми гаруємо замість них, щоби клас не нудьгував!

Я була за те, щоби усе це зробити швиденько за чверть години, але Карім — людина серйозна.

Дуже серйозна.

Занадто серйозна.

Не менш ніж годину ми обговорювали план. Щоразу він повертався до ідей, які я вже висловила, і це дуже затягувало справу.

Звісно, я не збираюся робити йому зауваження. Тоді ми втратимо ще більше часу.

Мені довелося поборотися, щоби умовити його працювати разом зі мною, та ще й у мене вдома. Я досить сором'язлива. А ще — уникаю запрошувати людей до себе додому. Щоби мати спокій.

Не поспішайте думати, що я так уже ціную Каріма. Ні, я обрала його партнером тому, що він найуспішніший у класі.

Власне, як і я. Направду ми змагаємося за першість. Але кожен із нас має свою спеціалізацію. Для мене це здебільшого мистецькі дисципліни. Для нього — це, звісно, французька. В усьому іншому між нами нічия.

Він потрібен мені, щоби скласти план. Мені таке не дуже вдається. Я маю чудову пам'ять, але нерідко мені важко впорядкувати свої ідеї.

Власне, я вже знайшла повно потрібної інформації. У моєму ноутбуку збережено чимало сторінок, які я знаю напам'ять.

Я знаю все про тонни пластикових відходів, які проходять Сеною щороку, про мікропластик, що проникає навіть у кров, про ендокринні проблеми, спричинені певними видами пластику, про фабрики на берегах Сени, які виробляють дрібні пластикові гранули, і навіть про личинки, що можуть ними харчуватися.

Це дослідження дуже мене засмутило й обурило. Утомлена, я обірвала Каріма на півслові.

— Я вже виконала дослідження. Усе, що мені потрібно, — це знати, у якому порядку все презентувати та як про це написати.

Карім, здається, не дуже повірив. Він відсунув стілець, щоби трохи дати відпочинок очам.

— Добре, — буркоче вражений Карім. — Берімося за план. Мені незабаром доведеться піти. Я живу не так близько до коледжу.

Він показує коледж-лицей Гюстава Кайботта* там, біля підніжжя Олімпійського кварталу. З такої висоти будівля схожа на гігантську підкову із двором посередині.

* Гюстав Кайботт — французький колекціонер, митець, представник імпресіонізму.

Що ж, нам вдасться просунути вперед! Я рвучко підіймаюся, охоплена спрагою.

— І чого це ти? — зітхає Карім.

— Іду випити склянку води...

Я наближаюся до мийки. Мої батьки облаштували американську кухню: я просто маю обійти стійку. Беру склянку й повертаюся до мого товариша.

— Ти питимеш?

— Так, але поквапся.

Він починає мене напружувати. Адже саме через нього ми втратили стільки часу! Проте, як зазвичай, я нічого не кажу, усміхаюся, наповнюю його склянку. Принаймні намагаюся.

Коли я відкручую кран, замість води витікає дивна слизька білувата цівка. Я здригаюся.

— Це ще що таке?!

2

ДЕНЬ МЕДУЗ

Карім наближається, стривожений моїм криком. З відразу на лиці він нахиляється над білою драглистою масою на дні мийки.

— Схоже на старий пластиковий пакет, — зауважує він.

— Але як він потрапив у кран?

— Не уявляю!

Я беру лопатку для сковорідок і злегка тицяю у в'язку масу.

— Не торкайся його, це може бути небезпечно! — попереджає Карім.

Я потайки наслідуюся з його остраху. Даю спокій цій штуковині. Здається, вона не дуже захищається...

Але ж мені цікаво! І я йду до ванної кімнати й там теж відкручую кран. Нічого такого не відбувається. Струмінь води рідкий і чистий. Дивна... Мабуть, та субстанція опинилася в кухонному крані випадково. Якийсь залишок пластику, що зміг помандрувати трубами.

Попри все мені більше не хочеться пити. Треба ще з'ясувати, чи немає такої самої проблеми в інших. У ватсапі* є група мешканців будинку. Щойно в когось погано замикається поштова скринька чи хтось забув біля входу дитячий візок, усі відразу в курсі завдяки дуже-дуже пильним сусідам.

Я повертаюся в кімнату й беруся за телефон.

— Знову за свій телефон? — утрачає надію Карім. — Так ми ніколи не закінчимо цей реферат.

Цього разу я не стримую бажання подразнити його.

— Припини! Ми все одно отримаємо 20 балів із 20.

— Так, але все це писати мені!

* WhatsApp (англ.) — месенджер для смартфонів.